



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 113/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby, Komenského 7, Banská Bystrica, zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povožnícka 18, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9T/10/2025 z 1. decembra 2025 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tos/160/2025 z 15. decembra 2025 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17. ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu a krajského súdu o jeho väzbe označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Tiež požaduje, aby ústavný súd prikázal jeho prepustenie z väzby. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno zo 14. augusta 2024 v spojení s uznesením krajského súdu z 10. septembra 2024 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby. Sťažovateľ bol podozrivý zo spáchania drogovej trestnej činnosti. Väzba mu začala plynúť 12. augusta 2024.

3. Na sťažovateľa podal prokurátor 6. februára 2025 obžalobu pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173

ods. 1 a 3 písm. a) a e) Trestného zákona. Okresný súd uznesením z 27. februára 2025 v spojení s uznesením krajského súdu z 20. marca 2025 rozhodol o prijatí obžaloby.

4. Sťažovateľ podal postupne tri žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré okresný súd zamietol. Podaním zo 17. novembra 2025 sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú odôvodnil zmenou výpovede svedka [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní 10. novembra 2025, ktorý poprel, že by od sťažovateľa kedykoľvek drogy kupoval. Svedok uviedol, že v priebehu prípravného konania mal byť navádzaný policajtom na výpoveď proti obžalovanému s príslubom miernejšieho trestu. Zároveň uviedol, že ďalší svedok [REDAKOVANÉ], ktorý bol vypočutý na hlavnom pojednávaní, nie je dôveryhodný, pretože bol pod vplyvom drog. Tieto skutočnosti predstavujú závažný zvrat v procese dokazovania. Poukázal na dĺžku trvania väzby (15 mesiacov), čo pri stíhaní za zločin výrazne vybočuje zo štandardnej rozhodovacej praxe. Zároveň sťažovateľ požiadal, aby jeho väzba bola eventuálne nahradená prijatím písomného sľubu obžalovaného, peňažnou zárukou ponúknutou jeho manželkou alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Okresný súd namietaným uznesením z 1. decembra 2025 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to ani za použitia technických prostriedkov, neuložil mu primerané povinnosti a obmedzenia, neprijal jeho písomný sľub, neprijal ani peňažnú záruku ponúknutú bývalou manželkou sťažovateľa vo výške 20 000 eur. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola namietaným uznesením krajského súdu zamietnutá ako nedôvodná podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. Podľa krajského súdu dosiaľ zistené skutočnosti a zabezpečené dôkazy nasvedčujú tomu, že skutok, ktorý sa kladie sťažovateľovi za vinu, bol spáchaný, má znaky daného zločinu a zo spisového materiálu rovnako vyplýva dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ. Pri rozhodovaní o väzbe nie je úlohou súdov rozhodovať o vine či nevine obvineného, či s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Na konkrétnych dôvodoch väzby sa dosiaľ nič nezmenilo, v neprospech sťažovateľa svedčí aj skutočnosť, že už bol v minulosti dvakrát súdne trestaný, naposledy rozhodnutím Okresného súdu Brezno sp. zn. 2T/87/2008 z 23. júla 2008 za drogovú trestnú činnosť, za ktorú mu bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie a určená skúšobná doba, v ktorej sa osvedčil. Z ústrednej evidencie priestupkov zároveň vyplýva, že bol celkovo trinásťkrát priestupkovo postihnutý, teda má sklony k páchaniu protiprávneho konania. Je užívateľom návykových látok, ktoré si mal obstarávať jednak pre vlastnú spotrebu, ako aj na distribúciu pre ďalšie osoby. O hotovosti 53 000 eur nájdenej pri domovej prehliadke sa možno dôvodne domnievať, že pochádza z distribúcie omamných a psychotropných látok. U sťažovateľa je v danom štádiu trestného konania dôvodná obava v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že po prepustení z väzby na slobodu bude v drogovej trestnej činnosti pokračovať. Krajský súd sa zároveň stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, ktorý neprijal písomný sľub obžalovaného a jeho väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to ani za použitia technických prostriedkov, a taktiež ani ponúknutú peňažnú záruku.

## II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenia za nedostatočne odôvodnené. V súvislosti so stavom dokazovania poukazuje na to, že na hlavnom pojednávaní 10. novembra 2025 svedok [REDACTED] zásadne zmenil svoju výpoveď, keď poprel akýkoľvek nákup drog od sťažovateľa. Pritom z vyšetrovacieho spisu okrem výpovede tohto svedka nevyplýva ďalšia skutočnosť, ktorá by ho reálne spájala so skutkami, ktoré sa mu kladú za vinu. Tým došlo k oslabeniu podozrenia voči sťažovateľovi.

8. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že súdy nesprávne vyhodnotili existenciu formálnych a materiálnych podmienok väzby. Namieta ustálenie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže existencia takýchto dôvodov väzby bola oslabená do takej miery, že dôvody zanikli. Dôvody preventívnej väzby nemožno opierať o skutočnosti, že sťažovateľ bol v minulosti stíhaný, pričom skutok bol zahladený. Nesúhlasí s tým, že súdy jeho väzbu nenahradili podľa § 80 Trestného poriadku. Z napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré ako správne prevzal krajský súd, vyplýva, že ho súd považuje za vinného zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, čím súd zjavne porušuje prezumpciu neviny. Podľa sťažovateľa okresný súd a ani krajský súd neodôvodnili splnenie materiálnych podmienok na ponechanie sťažovateľa vo väzbe. Okrem toho nebolo zo strany krajského súdu riadne zdôvodnené ani to, prečo nemohla byť väzba nahradená. Vyjadruje presvedčenie, že účel väzby by bolo možné dosiahnuť aj nahradením väzby systémom elektronického monitorovania.

9. Odôvodnenie väzby sťažovateľa, ako aj nenahradenie väzby inými inštitútmi je všeobecné a nekonkrétne, teda nezohľadňujúce princíp prezumpcie neviny. Napadnuté uznesenia sú poznačené arbitrárnosťou a zaujatosťou a nie sú dostatočným spôsobom odôvodnené. Nie je z nich zrejmé, na základe akých myšlienkových postupov dospeli súdy k záveru o dôvodnosti väzby a nemožnosti ju nahradiť a prečo nezohľadnili nové skutočnosti a ani dĺžku trvania väzby sťažovateľa.

## III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), prezumpciu neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy), základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy) a práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru) uznesením okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a uznesením krajského súdu o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu, proti ktorému podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením okresného súdu bol na základe jeho sťažnosti príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

12. Z obsahu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy vyplýva, že osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňa dohovor, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, a čl. 5 ods. 4 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

13. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil, a zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov (III. ÚS 522/2021, bod 8).

14. K námietke sťažovateľa, že v dôsledku dokazovania na hlavnom pojednávaní (výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]) sa podozrenie voči nemu oslabuje, treba uviesť, že dôkazná situácia vo vzťahu k skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nie je určujúcim faktorom na posúdenie toho, či väzba sťažovateľa je v súlade s jeho základnými právami. Rozhodujúcim faktorom zostáva dôvodnosť vzneseného obvinenia. Úlohou ústavného súdu počas trestného konania v zásade nie je posudzovať, či miera podozrenia voči sťažovateľovi zo spáchania trestného činu stúpa alebo klesá, ale to, či dostačuje na vyvodenie záveru o dôvodnosti podozrenia.

15. Sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu však nemožno posudzovať izolovane, ale v kontexte s odôvodnením uznesenia okresného súdu, pretože odôvodnenia oboch rozhodnutí z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Ústavný súd konštatuje, že oba súdy sa zaoberali základnou materiálnou podmienkou väzby sťažovateľa, a to dôvodnosťou podozrenia zo spáchania skutku vykazujúceho znaky trestného činu. Krajský súd poukázal na výsledky dokazovania vyplývajúce z konkrétnych dôkazov (výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], zázpisnica o prehliadke rodinného domu súp. [REDAKOVANÉ] z 12. augusta 2024, predbežné vyjadrenie KEÚ PZ Slovenská Ľupča z 13. augusta 2024, výsledok toxikologického vyšetrenia sťažovateľa, znalecký posudok ČES:PPZ-KEU-SL-F.XP-2024 zo 7. novembra 2024 a odpis z registra trestov sťažovateľa). Zaoberal sa aj námietkami sťažovateľa voči výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal byť počas výsluchu na hlavnom pojednávaní pod vplyvom omamných látok,

čo však nebolo preukázané. Drogová závislosť svedka nespochybňuje jeho výpoveď tak, aby na ňu súd nemohol prihliadať v rámci existencie podozrenia zo spáchania trestnej činnosti. Zároveň je potrebné uviesť, že hĺbkové a konečné posúdenie kvality tejto výpovede môže byť predmetom ďalšieho rozhodovania v trestnom konaní, predovšetkým však v rozhodnutí vo veci samej (II. ÚS 112/2020). Nie je svojvoľné ani vyjadrenie krajského súdu, že podozrenie voči sťažovateľovi nebolo závislé len od výpovede svedka [REDAKOVANÉ] ale od reťaze priamych a nepriamych dôkazov, a preto zmena jeho výpovede v aktuálnej fáze trestného konania dostatočne nespochybnila ostatné vykonané dôkazy. Miera podozrenia voči sťažovateľovi bola umocnená tým, že po ukončení prípravného konania bola na neho podaná obžaloba, ktorú súd prijal. V napadnutom uznesení nemožno identifikovať vyjadrenie, z ktorého by vyplýval záver o vine sťažovateľa zo spáchania trestnej činnosti. Z dôkazov označených v uznesení okresného súdu a krajského súdu a prepojenia so záverom o preukázaní existencie dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti ústavný súd nezistil nedostatky dosahujúce intenzitu arbitrárnosti a vedúce k záveru o nesplnení materiálnej podmienky väzby, ako uvádza sťažovateľ.

16. Vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky väzby možno uznesenie krajského súdu považovať za ústavnoprávne akceptovateľne odôvodnené aj preto, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 541/2021). Pre súdy bolo pre záver o danosti preventívnej väzby rozhodujúce zistené užívanie omamných látok sťažovateľom, množstvo zaistených omamných látok, doterajší vzťah sťažovateľa k dodržiavaniu právnych noriem zachytený v registri trestov a priestupkov, dve prebiehajúce trestné konania prebiehajúce na okresnom súde proti sťažovateľovi, ako aj znalecký posudok týkajúci sa osobnosti sťažovateľa. Odôvodnenie v tejto časti nie je v rozpore so zabezpečenými dôkazmi a nemožno ho hodnotiť ako nelogické.

17. Sťažovateľ namieta, že súdy sa nedostatočne zaoberali jeho argumentáciou a uvádzajú iba všeobecné formulácie. Tento nedostatok v uznesení krajského súdu a okresného súdu nemožno zistiť. Zároveň je potrebné uviesť, že rozhodnutie o väzbe je vo svojej podstate vždy vyslovením domnienky – obavy, ktorá však musí vyplynúť z konania väzobne stíhanej osoby. Pri rozhodovaní o väzbe môže súd riziko páchania trestnej činnosti do budúcnosti vždy len odhadovať (II. ÚS 67/2013).

18. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nemožnosti zohľadnenia kriminálnej minulosti (zahladené odsúdenia) ústavný súd poukazuje na odlišnosť procesu posudzovania danosti väzobných dôvodov v porovnaní s procesom hodnotenia predchádzajúcich odsúdení pri ukladaní trestu (pozri sp. zn. I. ÚS 1/2015), a táto okolnosť nevylučuje možnosť v rámci skúmania väzobných dôvodov na takúto trestnú minulosť obvineného prihliadať. Zahlodenie odsúdenia neznamená, že sťažovateľ trestný čin nespáchal, ale že súdy nemôžu na túto okolnosť prihliadať pri ukladaní trestu v inom konaní.

19. Zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. z práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru vyplýva, že ak osoba pozbavená väzobne osobnej slobody požiada o nahradenie väzby sľubom, súd rozhodujúci o väzbe je povinný sa so žiadosťou náležite

vysporiadať, pretože v opačnom prípade dochádza k porušeniu označených práv (I. ÚS 364/08). Okresný súd v tejto súvislosti nemožnosť nahradenia väzby založil na obzvlášť závažnom charaktere stíhanej trestnej činnosti (distribúcia omamných a psychotropných látok v značnom rozsahu) a na skutočnosti, že sa protiprávneho konania v súvislosti s omamnými a psychotropnými látkami dopúšťal už v minulosti. Prihliadol aj na väčšie množstvo priestupkov na úseku dopravy, ktorých sa dopustil v úseku 3 rokov, ktorých závažnosť nie je veľká, ale naznačujú laxný prístup sťažovateľa k dodržiavaniu zákonov. Krajský súd zohľadnil povahou prípadu, jeho závažnosť, okolnosti, za ktorých sa sťažovateľ mal dopustiť trestnej činnosti, a jeho osobu. Tieto skutočnosti predstavujú dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru namietaného uznesenia krajského súdu o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami. Doterajšia dĺžka väzby zodpovedá zákonnému rámcu podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku, pričom konanie sa nachádza v štádiu hlavného pojednávania a smeruje k rozhodnutiu.

20. Napadnuté uznesenie krajského súdu a jeho postup nevykazuje znaky porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru. K tomu je potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiu o žiadosti o prepustenie z väzby, pričom záruky základného práva na osobnú slobodu v prípade väzobných rozhodnutí vyplývajú z čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru a nie sú osobitne garantované v čl. 46 a čl. 50 ústavy či v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavná sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu neprichádza do úvahy prepustenie sťažovateľa, ktorého sa v ústavnej sťažnosti domáha.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 12. februára 2026**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**